

TRUYỆN HỌC-SINH ĐỜI MỚI

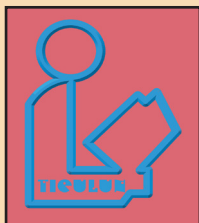
A stylized illustration in a light brown, sketch-like style. It depicts three young people in a field. On the left, a young woman with long hair looks towards the center. In the middle, a young man with short hair looks slightly to the right. On the right, another young man with short hair looks towards the center with a surprised or intense expression. The background shows some foliage and a bright, hazy sky.

KHO VÀNG DƯỚI ĐẤT

Tác-giả : PHẠM-CAO-CỦNG

KHO VÀNG DƯỚI ĐẤT

PHẠM CAO CÙNG



Tôi hôm đó là tối ba mươi Tết. Nhà ông chính Văn đã sửa-soạn trang-hoàng xong cả để đón chờ năm mới. Nói là đã sửa-soạn xong cả, nhưng thực ra đã có ai chịu ngồi yên mà nghỉ ngơi đâu !...

Ông chánh chạy đi chạy lại ngắm nghía bàn thờ, bày lại mấy đĩa mứt, dịch cái đỉnh đồng sang bên phải một chút, nhích lui khay nước vào phía trong; hí-hoáy ở bàn thờ chán, ông lại ngắm các bức tường và treo lại mấy bức tranh.

Bà chánh thì tíu-tít về việc lấy những quần áo mới ở trong hòm ra cho các con. Nga, con gái ông Chánh, nét mặt sung sướng ngồi nhìn mẹ lấy những chiếc áo màu rực rỡ từ trong hòm ra đặt trên giường. Cứ tưởng tượng ngày mai mùng một được mặc những áo đẹp ấy, Nga cũng đủ thấy lòng vui như Tết.

Cụ Cừ, thân-sinh ra ông Chánh, ngồi trên sập uống nước chè, vẻ mặt hân hoan vì được nhìn thấy con cháu hội họp đầy đủ quanh mình trong buổi cuối năm. Cụ lên tiếng gọi cháu giai ở phòng bên :

- Thăng My đâu, sang cả bên này cho vui, con ! Mày làm gì ở bên ấy thế ?...

5 | Kho Vàng Dưới Đất

My đang lúi-húi tháo một bánh pháo rời ra từng chiếc để đốt dần, nghe tiếng bà gọi, vội lên tiếng dạ và cầm cả bánh pháo đang tháo dỡ chạy sang. Cụ Cử trông thấy cũng phải bật cười :

- Gớm, bé giai nhỉ ! Ngày mai đã 16 tuổi rồi đây mà còn đốt pháo từng chiếc một ! Sang năm lớn rồi đây, cậu nhé, đừng vùi tiền phong-bao nữa, tôi không cho đâu !

Nga láu lỉnh nhìn anh :

- Thế chỉ có em là còn được bà phong-bao mừng tuổi thôi ! Em mới có 14 ! Em chưa nhớn, anh My nhỉ !

My bĩu môi :

- Này, mày đừng có ăn gian ! Ngày mai bước sang năm mới, mày đã 15 tuổi rồi đây. Đừng tưởng bé xác đâu. Mày kém tao có một tuổi chứ nhiều nhận gì !

Bà Chánh buồn cười bênh con gái :

- Mày lắm điều lắm, My a ! Ừ thì ngày mai em mày 15, nhưng hôm nay nó hãy còn 14 tuổi thì nó vẫn còn là đứa con gái 14 chứ sao !

My ranh-mãnh quay lại nói với bà :

- Đấy thừa bà, me con cũng bảo thế đấy. Vậy ngày mai con mười sáu, nhưng hôm nay con vẫn hãy còn mười lăm, bà... mừng tuổi cho con hôm nay đi, ngày mai con 16 bà không phải mừng gì nữa !...

Cụ Cử dơ tay ôm cả hai cháu và bảo :

- Thôi đừng lém nữa, anh ạ ! Cả hai đưa lại đây với bà. Các cháu càng lớn thì càng đáng mừng chứ sao, mỗi năm thêm một tuổi, khôn lớn dần mãi lên rồi càng chóng làm ăn khá giả để nuôi bà nuôi thầy me, chứ cứ bé mãi để mà đốt pháo và vòi tiền phong-bao hay sao ! Sau này thầy me chúng mày mỗi tuổi mỗi già yếu thêm, chúng mày phải mong cho chóng khôn lớn để biết làm ăn nuôi nấng thầy mẹ chúng mày chứ ! Người ta vẫn bảo «trẻ cậy cha, già cậy con» là thế...

My cảm động cầm lấy tay bà và nói :

- Ngày sau cháu quyết sẽ kiếm thật nhiều tiền để nuôi bà và thầy me, kiếm thật nhiều để bà và thầy me không phải thiếu-thốn một thứ gì,

Cụ Cử cười :

- Nhưng kiếm tiền cũng có nhiều cách, cháu ạ. Tiền kiếm ấy phải là tiền mồ hôi nước mắt, phải do công việc và sự làm lụng lương thiện của mình thì đồng tiền ấy

7 | Kho Vàng Dưới Đất

mới quý, và sự giàu sang của mình mới lâu bền. Nếu kiếm tiền bằng bất cứ cách nào như đi ăn trộm, ăn cướp, lừa đảo, ăn gian, hay ức hiếp người ta mà lấy tiền, thì sự giàu sang ấy không bền được, có khi lại mắc tội về sau.

Cụ Cử châm lửa hút một điếu thuốc Lào rồi nói tiếp :

- Ngay như ở làng ta cũng có khối của đấy, có bao nhiêu là châu, ngọc, kim-cương, bao nhiêu của báu, vậy mà có ai lấy được đâu. Kho tàng ngay bên cạnh người, không biết cơ man nào là của..

My và Nga ngạc nhiên trố mắt hỏi :

- Ở đâu thế hở bà ? Chúng cháu có thấy kho vàng nào ở làng ta đâu ?

Cụ Cử kéo hai cháu lại gần :

- Các cháu hãy ngồi lên đây với bà, rồi bà kể...

My và Nga ngoan ngoãn lên ngồi cạnh cụ Cử và chăm chú lắng tai nghe. Cả hai anh em đều nóng ruột muốn biết tại sao trong làng có những kho tàng quý báu như vậy mà mình không biết ở chỗ nào ?...

Cụ Cử rót một chén nước uống rồi bắt đầu :

- Ngày xưa, các cụ có kể chuyện cho bà nghe rằng ở chỗ cây gạo cổ thụ gần bờ sông làng ta, có một kho vàng ngọc lạ lùng ở títt dưới đất, kho vàng này do một vị Hung-thần giữ. Thường thường hàng năm, cứ đến đêm giao thừa, vị Hung thần ấy lại hiện lên một lần. Các cháu nên cẩn thận đừng nên đi chơi xa nhà đêm nay. Vì trong khi mọi người trong làng ra lễ giao thừa ở ngoài chùa thì vị Hung-thần ấy thường hiện ra nhảy múa ở bên cây gạo cổ thụ. Người nào vô phúc gặp phải tất sẽ mắc phải sự chẳng lành...

Nga nghe kể đến đây hơi rờn rợn, vì con gái hay dút-dắt, hai chân đương buông thõng ở cạnh giường vội co ngay lên và ngồi xát thêm vào với bà. Nhưng My là con giai nên không dốt quá như vậy, chỉ hỏi cụ Cử :

- Gặp sự chẳng lành thế nào hở bà ?

Cụ Cử đáp :

- Nếu gặp người nào đi qua, Hung-thần sẽ mời người ấy vào thăm kho vàng ở bên cạnh cây gạo. Theo lời các cụ kể thì chỉ khi nào Hung thần hiện lên mặt đất ở cạnh cây gạo, lúc ấy mặt đất mới nứt thành một cái cửa hang, đó là lối đi xuống kho vàng ở dưới mặt đất. Trong kho có bảy buồng ở bảy tầng khác nhau. Trong buồng thứ nhất, người ta thấy đầy những thoi bạc chồng chất cao

9 | Kho Vàng Dưới Đất

quá đầu người. Xuống đến buồng thứ hai có đầy những thoi vàng. Buồng thứ ba đầy những quí vật làm bằng bạc có nạm châu ngọc. Buồng thứ tư đầy những bảo vật bằng vàng cũng giát châu ngọc. Buồng thứ năm không biết bao nhiêu là tiền vàng và các đồ nữ trang nạm ngọc. Buồng thứ sáu thì toàn châu ngọc trông hoa cả mắt. Tới buồng thứ bảy thì ai cũng phải choáng người mà ngẩn ra nhìn, vì trong buồng này toàn kim-cương lóng-lánh như sao.

Nga nghe kể đến đây thích quá, reo lên :

- Đẹp quá ! Bà nhỉ ! Đẹp quá...

My đang nóng ruột chờ bà kể nốt xem câu chuyện ra sao, liền mắng em :

- Mà y thì chỉ được cái... ! Im, nghe bà kể nốt !

Cụ Cử nói tiếp :

Gặp người đi qua, Hung thần sẽ mời xuống xem kho vàng, không những thế mà thôi, Hung thần lại cho phép người ấy muốn lấy thứ gì trong bảy gian buồng ấy thì lấy, sức có thể đem được bao nhiêu cứ lấy mà đem đi...

Đến đây tới lượt My reo lên :

- Như vậy thì là một sự may mắn vô cùng cho người nào gặp được Hung-thần ấy, chứ sao bà lại bảo là một sự chẳng lành ? Tha hồ muốn lấy bao nhiêu của thì lấy, nếu thế chỉ gặp ông thần ấy một lần cũng đủ giàu to, đủ sung-sướng suốt cả đời...

Cụ Cử cười :

- Thế ra cháu còn tính tham lắm, nhưng thôi, hãy để yên bà kể nốt. Vị Hung thần không những cho phép người ta lấy đủ mọi thứ, mà lại còn khản khoản nài ép cho người ta lấy thực nhiều ! Nhưng có một điều này cần nhất : người xuống dưới hầm ấy muốn lấy gì thì lấy nhưng phải chạy trở lên mặt đất trước khi tiếng chuông thứ bảy của chùa cúng Giao thừa nổi lên. Nếu không chạy ra khỏi cửa hang trước tiếng chuông thứ bảy thì cửa hang sẽ đóng lại và người ở trong hang sẽ bị sa xuống Địa-ngục đời đời kiếp kiếp không bao giờ lên được !...

My ngẫm nghĩ một lúc rồi nói :

- Cháu nghĩ rằng muốn lấy được của lên như vậy cũng chẳng khó khăn gì ! Trong khi chờ cho chuông chùa đánh đến tiếng thứ bảy thì cũng còn chán thì giờ !

11 | Kho Vàng Dưới Đất

Chạy ra khỏi hang kịp thừa đi chứ ! Có thể ra khỏi hang trước khi chuông chùa chưa đánh tiếng nào...

Cụ Cử lắc đầu :

- Cháu ngồi đây mà suy-tính thì cho là dễ lắm ! Nếu công việc xuống lấy của ở dưới hang lên mà dễ dàng như vậy thì từ trước đến nay ở làng ta đã bao nhiêu người xuống lấy và bao nhiêu người trở nên giàu có rồi! Nhưng chẳng ai dám xuống nữa. Vì các cụ kể rằng người nào đã xuống dưới hang của Hung thần đều bị mê man bởi những của cải châu báu bày ra trước mắt mà quên cả thì giờ, không còn nghĩ đến lúc chạy lên khỏi cửa hang trước khi chùa đánh chuông cúng Giao thừa. Bởi thế nên từ thượng cổ tới nay nghe đâu cũng chỉ có vài người tốt phúc lắm mới lên được khỏi hang. Còn thì chẳng ai trở lại !

Cụ Cử kể xong thì đêm đã khuya, ông Chánh sau khi cầm chổi lông gà quét qua bàn ghế liền nhắc cụ đi nghỉ :

- Thôi, đã khuya rồi, xin me đi nghỉ một lát để chốc nữa đến nửa đêm me còn ra chùa lễ Giao-thừa với chồng con. Me nghỉ một lát kéo mệt. Thằng My và con Nga cũng sang buồng bên mà đi ngủ đi ! Trẻ con thức khuya quá làm gì ! Đi ngủ đi để bà nghỉ chứ !

My và Nga ngoan ngoãn ai trở về phòng người ấy. Cự Cừ cũng vào màn đi ngủ. Trong gian nhà giữa chỉ còn vợ chồng ông Chánh đi lại cất dọn vài thứ. Đêm 30 Tết thì mấy ai ngủ được, người nào cũng mong ngóng tiếng pháo Giao thừa để đón mừng năm mới.

Trên kia đã nói My và Nga ngoan ngoãn trở về phòng ngủ, nhưng thực ra My tuy về phòng riêng nhưng không sao nhắm mắt được. Bao nhiêu ý tưởng táo bạo đang đảo lộn trong đầu cậu bé.

My nghĩ : kho vàng ở ngay làng mình như vậy mà không ai dám ra lấy thì cũng phí thực ! Không những phí mà thôi, lại còn ngu nữa chứ ! Vì có khó khăn gì đâu, chỉ nhanh chân là được. Đêm nay lại chính là đêm Giao thừa, theo lời bà kể thì chính là đêm vị thần kho vàng hiện lên để mời người đi qua xuống xem châu báu dưới đất. Xem mà lấy. Được phép lấy thật nhiều. Không khó chút nào cả. Những người xuống hang ngày xưa không lên được là vì họ dại, họ không biết suy tính gì cả, thấy vàng đã hoa mắt lại rồi, còn mãi mê ngắm, còn muốn xem cho đủ cả bảy buồng. Như thế không trách quên cả thì giờ ! Như thế chết là đáng kiếp ! Ngu ! Ai lại ngu thế bao giờ. My mà gặp được vị thần ấy và xuống được trong hang thì không khi nào Mỹ dại dột như họ. My đã biết rằng trong các thứ vàng bạc châu báu, chỉ có

kim cương là quý nhất, đắt tiền nhất. Vậy My sẽ không cần xem những phòng kia, My sẽ chạy một mạch thật nhanh xuống tận căn phòng thứ bảy là căn phòng chứa kim cương, đến nơi My sẽ vốc luôn lấy mấy nắm kim cương bỏ đầy hai túi rồi lại chạy một mạch lên trên cửa hang, nhảy ra ngoài, thế là xong. Như vậy thì chỉ trong nháy mắt, có khi ra khỏi cửa hang cũng vẫn chưa đến lúc lễ giao-thừa !

Thường thường My cứ thấy người ta nói rằng làm giàu rất khó, có người cặm cùi làm việc vất vả xuất đời mà đến già vẫn khổ. Nhưng My nghĩ nếu có một dịp như đêm giao thừa này mà gặp được vị thần ở cây gạo cổ thụ kia thì làm giàu thực dễ-dàng lạ lùng. Chỉ vài phút là xong. Vài phút chạy thật nhanh, thế là thừa của để mà sống một cách đế vương xuất cả đời. Thực là dễ như thò tay vào túi !

Tội gì phải làm việc cặm cùi cho vất vả khi người ta có thể làm giàu một cách dễ dàng như vậy. My giàu My sẽ tha hồ sắm đủ mọi thứ, My sẽ tậu một tòa nhà to như lâu đài ở thành phố Hanoi, to gấp mười cái nhà Địa ốc Ngân hàng ở trước cửa nhà Gô-đa. Nếu không có tòa nhà nào to như vậy thì My sẽ thuê người xây hẳn một tòa nhà mới. My giàu như thế, tất nhiên cả bà, cả thầy me và em Nga cũng được sung sướng.

My sẽ có thể tự phụ là người đã «làm giàu» một cách nhanh chóng nhất thế giới, mà không phải vất vả vào thân một chút nào !

Còn đợi gì nữa ? Mười một giờ đêm rồi ! Giờ cúng giao thừa sắp đến...

Nghĩ đến đây, My vùng ngồi dậy. Phải làm mau chứ? Để lỡ dịp này thì lại phải chờ một năm nữa, phải chờ đến đêm ba mươi Tết sang năm. Mà chắc đâu đến ba mươi Tết sang năm còn cây gạo cổ thụ kia ? Người ta mở-mang và khai khẩn các nơi nhanh khiếp đi ấy, biết đâu sang năm người ta không chặt cái cây gạo cổ thụ để mở rộng của đường ra tỉnh. Nếu như thế, tất ông thần ở đây cũng mất chỗ ở và phải chạy đi nơi khác, tất nhiên kho của cũng mất.

Cứ nghĩ đến sự có thể xảy ra như vậy, My cũng đủ thấy sốt ruột rồi. Nếu thế thì sẽ không bao giờ còn có dịp làm giàu một cách dễ dàng được nữa !

Phải đi ! Có liều một chút mới được chứ ! My lén dậy, mặc thêm cái áo đi mưa (vì ở ngoài hơi mưa bụi, nhưng có lẽ nhất là vì cái áo ấy có hai cái túi rất to và sâu, tha hồ đựng được nhiều kim cương).

15 | Kho Vàng Dưới Đất

Vừa trông qua cửa sổ thấy giời tối om, My lại hơi rợn và nghĩ : không biết cái ông thần ở cây gạo cổ thụ ấy mặt mũi thế nào. Nếu hình dạng như ở trong các chuyện ma mà người ta kể thì thực là ghê sợ. My rùng mình. Nhưng không lẽ lùi ? Không lẽ bỏ lỡ cơ-hội ?

My phân vân. Đi một mình đến chỗ cây gạo cổ thụ thì quyết là My không giám đi rồi. Phải có một người nữa đi kèm mới được. Nhưng biết rủ ai ?...

Vừa lúc ấy, có một bóng người đi qua cửa. My nhận ra là Giao, con giai ông Tổng ở nhà bên cạnh. Giao hơn My một tuổi, nhưng tính-nết hung-tợn và thân thể cao lớn như người 19, 20. Phải rồi, có anh chàng ấy cùng đi thì không còn sợ gì nữa.

My liền khẽ mở cửa sang nhà bên cạnh, ra hiệu vẫy Giao ra ngoài ngõ, rồi kể tất cả chuyện cho Giao nghe, kể lại cả câu chuyện mà cụ Cử thuật lúc nãy, và ngỏ cho Giao biết mình muốn liều đến chỗ cây gạo cổ thụ thử xem có gặp vị thần và xuống được kho vàng không.

Giao nghe My kể xong, liền vùng cười lớn :

- Thằng này sao mà ngốc quá như vậy ! Đó chỉ là một cổ-tích, chứ đời bây giờ làm gì có những thần tiên như thế !

My nhất định cãi lại và nói rằng bà mình đã kể chuyện gì xưa nay không bao giờ sai, vả lại cứ đi thử xem sao, may ra thì đó là sự thực, nếu không thấy gì thì lại trở về, cũng như một cuộc đi chơi xuông, không hại gì cả.

Thấy Giao lưỡng-lự, My lại cố thúc giục :

- Thì mày cứ đi thử với tao một chốc, đến lúc giao thừa là xong, nếu gặp được những sự đúng như lời bà tao kể thì phen này chúng mình giàu to.

Giao ngẫm-ngẫm một lúc rồi nói :

- Ừ thì tao cũng theo mày xem sao, nhưng thực ra tao chả tin tí nào cả. Đời nào lại có chuyện lạ vậy !

My mừng rỡ không cần cãi lại nữa, vì rủ được Giao đi là tốt rồi. Nhưng vừa lúc ấy, chợt thấy tiếng ông Tổng quát đầy tớ ở trong nhà, Giao lại hơi ngần-ngại :

- Đi thế này, lỡ thầy tao biết thì chốc nữa về, gọi là dừ đòn. Rồi đầu năm như thế lại «giông» cả năm thì chết. Thôi, có lẽ tao cũng chả đi nữa !...

My lại cố năn nỉ tán khéo Giao :

- Có mày thì tao mới giám đi. Một mình tao, tạo ghê lắm. Phải có một thằng khoẻ-mạnh như mày đi mới không sợ. Sức mày thế kia, Hung-thần cũng phải khiếp!

17 | Kho Vàng Dưới Đất

Quả-nhiên Giao thấy My nói đến sức khỏe của mình liền lấy làm khoái lắm, nắm chặt hai bàn tay rồi lên gân và cười hà hà :

-

- Máy nói đúng lắm ! Sức tao còn có sợ ai. Trông hai cánh tay này xem, một quả đấm «thôi sơn» này phải biết ! Đá cũng phải tan vụn như cám !... Ủ, tao cũng phải hộ-vệ mày thật. Chờ đấy một tí, tao vào khoác thêm cái áo cho đỡ lạnh, rồi ra đi ngay.

Giao vừa chạy tọt vào trong nhà thì chợt một cái bóng trắng ở phía sau tiến đến gần My. Còn đang mải nghĩ đến lúc đi tới bên cây gạo cổ thụ và gặp Hung thần trong bụi cây đen tối ở bên đường, My chợt quay lại thấy cái bóng trắng liền giật mình, suýt kinh hãi kêu lên một tiếng, may nhìn rõ mới biết đó là Nga.

My tức mình, khẽ mắng :

- O hay, cái con này ra đây làm gì vậy ? Mày biết điều về đi ngủ ngay, không tao mách thầy thì chết đòn

Nga buồn cười :

- Anh mách em, thế còn anh ? Anh làm gì ở đây ?

- Con gái, biết cái gì mà hỏi ! Chuyện con giai của người ta với nhau, mày biết và hiểu thế nào được ?...

Nga bấu môi :

- Em biết cả rồi cơ ! Em đã nghe rõ cả những điều anh nói với anh Giao lúc nãy, nghe đủ hết cả !

Tưởng em gái bắt nọn, My vênh mặt hỏi :

- Điều gì nào ? Cô lại chực lòn tôi có phải không ?

- Em nói thật đấy. Em nghe rõ rằng anh rủ anh Giao cùng đi ra chỗ cây gạo cổ thụ để xem may ra có gặp cửa kho vàng mở thì xuống lấy những cửa ở dưới ấy lên.

My nổi giận :

- À, ra mày theo tao ra đây để nghe lỏm phải không? Cút về ngay đi ! Đã biết thế thì thôi, cứ về nhà ngủ đi, tao đi một chốc nữa tao về, rồi tao mang vô sổ kim-cương về cho mà xem.

Nga dân dần nước mắt, nín tay My :

- Em lạy anh, anh đừng đi. Thế lúc nãy anh không nghe bà bảo rằng những người không chạy lên kịp sẽ bị vùi sâu mãi mãi ở dưới đất à ? Anh đi thế, chết thì nguy. Anh nghe em, đừng đi nhé...

19 | Kho Vàng Dưới Đất

Vừa lúc ấy, Giao vào trong nhà mặc thêm áo xong đã chạy ra, thấy hai anh em My cãi nhau liền hỏi :

- Cái gì mà hai anh em làm ồn lên thế ?

My bực mình bảo bạn :

- Cái con ranh này nó cứ nằng nặc không cho tao đi...

Nga cũng tức mình, to tiếng :

- Đi để mà chết ấy à ? Sao lại có những người táo bạo liều lĩnh như các anh ! Bà đã bảo đi đến đâu thì nguy...

My kinh-hãi, vội bịt mồm em lại !

- Muốn sống có im cái mồm đi không ? Mày chu chéo lên như vậy, lỡ thầy hay ông Tổng ra thì chết cả lũ !

Giao cũng can :

- Nga cứ để cho anh ấy đi với tôi một chốc, rồi anh ấy về. Đây ra cây gạo chỗ bờ sông có một tí đường chứ có phải đi sang Tây sang Tàu đâu mà sợ...

Thấy can ngăn không nổi, Nga liền bảo :

- Nếu vậy, các anh phải để cho em đi với. Em không thể để cho anh My đi như vậy mà không có em. Vì em ở nhà, em lo lắm, lỡ anh làm sao thì nguy.

My bật cười, nhưng cũng cảm động :

- Gớm, mày làm như có mày đi thì mày cứu chúng tao khỏi được con nguy-hiểm gì hay sao.

- Không phải thế, nhưng em cho rằng đi như vậy, càng nhiều người càng đỡ lo và chắc-chắn thêm...

Biết rằng không thể từ chối nổi, My và Giao đành phải nhận lời. Cả ba người cùng ra khỏi ngõ làng để đi về phía bờ sông. Khi tới cổng làng, gặp một người đàn bà rách-rưới ôm hai đứa con thơ kêu-van thảm-thiết xin người qua lại bố thí cho đôi chút để qua cơn đói rét, My động lòng thương, móc túi còn đồng năm xu, liền đưa tận tay cho người khốn nạn. Nga cũng muốn cho, nhưng trong túi không có xu nào, liền hứa :

- Tội nghiệp quá, tôi lại không giắt tiền đi, thôi để lúc khác tôi sẽ đưa biếu bác ít nhiều.

Đến lượt Giao, không những không cho đồng nào Giao còn lấy chân gạt mạnh cái nón của người hành khất và càu nhàu gắt :

- Bày bừa cả ra lối đi, không cho ai đi lại nữa à ? Ba mươi tết còn quấy rầy người ta, ăn mày với ăn xin ! Đồ mày chỉ trộm cắp thôi chứ làm gì !

My và Nga đều can :

- Thôi chẳng cho thì thôi, nói nặng người ta làm gì. Đêm ba mươi Tết mà không nhà cửa, phải ngồi phơi sương như thế này cũng đã khổ cho người ta lắm rồi.

Giao tuy đã đi khỏi cổng làng, còn hực hặc :

- Cho tiền chúng nó làm gì ! Chỉ tổ nuôi quân ăn cấp. Không thả chó ra cho nó cắn một mẻ cũng là tốt rồi. Chốc nữa về còn ngồi đấy thì ông đập cho bỏ xác !

Nga và My đều bất-bình về thái độ hung-ác của Giao nhưng cũng đành chịu. Dọc đường, My lại nói chuyện về những của cải ở trong kho vàng, Nga thành thực thốt ra một câu :

- Nếu em mà lấy được một thoi bạc ở đấy, em sẽ dùng để cho người hành khát khi nấy. Tội nghiệp, người ta ốm yếu mà lại có những hai đứa con thơ thì nuôi nấng làm sao ! Dá có một thoi bạc cho người ta, cũng đủ khiến người ta đỡ túng thiếu được ít lâu.

Giao rún vai :

- Chuyện điên ! Có mà thừa của ! À này My a, dá chuyện của mày kể mà có thực, thì tao sẽ khuân thật nhiều vàng bạc châu báu lên cho mày xem. Hai cánh

tay này khuôn thì phải biết ! Gọi là hàng nghìn cân. Đã xuống được tới nơi tội gì chỉ lấy một nắm kim-cương như mảy dư định. Như thế phí cả công...

My lắc đầu :

- Mày quên rằng xuống dưới ấy chỉ có thời hạn nhất định, phải chạy ra khỏi hang trước khi chuông ở ngoài chùa cúng giao thừa đánh đến tiếng thứ bảy.

Giao cườì :

- Tao nhớ lắm chứ, nhưng cũng còn chán thì giờ, có thể đi đủ bảy buồng và lấy ở mỗi buồng một ít, rồi chạy lên cũng vừa. Tao cho rằng nghe thấy tiếng chuông thứ năm hãy chạy lên cũng còn kịp. Mặc mày muốn chạy đâm bổ xuống tầng cuối cùng để lấy kim cương rồi lại chạy vụt lên thì chạy. Tao sẽ đi xem đủ cả bảy buồng...

Ba thiếu niên lẳng lặng đi rẽ qua một cánh đồng để đến mạn bờ sông cho chóng. Giời lấm tấm mưa bụi, mây đen u-ám khiến cảnh đêm tối lại càng có vẻ đen tối, ghê rợn hơn. Thỉnh thoảng, một con chó chạy soạt trong bụi cây lại khiến mọi người giật mình kinh sợ. Nhất là Nga càng sợ hơn nữa, cứ phải nắm chặt lấy tay áo đi mưa của anh, thấy cái gì thấp-thoảng trong bụi cây cũng rùng mình và thỉnh thoảng lại quay đầu trong

về phía sau lưng.

Chỉ còn độ hơn ba trăm thước nữa thì tới cây gạo cổ thụ.

Giao vừa đi, vừa ngẫm nghĩ, rồi bỗng bảo My :

- Tao mà giàu phen này thì trong làng nhiều đứa chết với tao. Nhất là cái thằng cai Năm, ngày trước tao trèo lên cây lấy có mấy quả vải của nó mà nó beo tai tao đau quá, ít nữa ông giàu, ông sẽ căng nọc ra đánh kỳ chết ! Lại cả lão trưởng Bang nữa, phen này ông tổng ra khỏi làng xem còn cảm ông chạy qua vườn rau nữa thôi. Ông hãy sai đầy-tớ đánh cho gãy gối, tở mặt rồi mới đuổi đi. Ông sẽ phá tan cả xóm của bọn trương-tuần Phèo, ông sẽ ghè răng con mẹ Nhĩ...

My và Nga đều kinh-ngạc nhìn Giao, không ngờ Giao lại có những ý-tưởng ghê gớm ấy, vậy ra Giao không những hung-tợn mà thôi, lại còn độc ác nữa... Chưa chi đã tính đến những chuyện trả thù và cách hành-hạ người ta. Giao thực là một kẻ không tốt và đáng sợ. Nga nghĩ thầm trong bụng rằng khi nào về nhà, sẽ bảo anh đừng chơi với Giao nữa. Một người đã độc-ác như thế tất sẽ không tử tử tế tế với ai cả.

Nga còn đang nghĩ như vậy thì cả bọn đã tới chỗ cây gạo cổ-thụ. Phong cảnh ở đây đêm nay có vẻ ghê rợn thật, chung quanh đầy những bụi cây tối om và im phăng phắc, không một tiếng động. Xa xa cũng trông thấy rõ những ánh đèn lửa ở trong chùa và bóng những người qua lại trước chùa. Chỉ có ở phía ấy là còn có bóng người, chứ ở nơi ba thiếu niên đứng thì thực vắng tanh-vắng ngắt. Dân làng đều biết chuyện cổ-tích của các ông già bà cả kể lại nên mọi người đều tránh đi qua con đường có cây gạo cổ thụ đêm ba mươi Tết.

Bởi vậy nên lúc ấy chỉ có Giao và anh em My đứng nép cạnh một gốc cây ở bên đường, lăm-lét nhìn sang phía cây gạo. Người nào cũng thấy trống ngực đánh thình thình và rợn tóc gáy. Nga sợ quá, run cầm cập và chỉ chực khóc. My lúc ấy cũng thấy run, khẽ bảo Giao :

- Thôi, hay là ta đi về cho xong. Tao sợ lắm...

Giao tuy sợ nhưng cũng phải làm ra mặt cứng, tuy vậy giọng nói cũng hơi run :

- Mày hèn lắm... việc gì mà về. Đã đi... đi... đi đến đây thì cứ... cố... cố chờ một lúc xem sao. Trông tao đây này, phải can... can đảm chứ !...

Giao vừa nói xong thì bỗng nhiên một ánh sáng xanh lè không hiểu ở đâu hiện ra, tỏa trên mặt đất thành hình tròn, chung quanh ánh sáng ấy lại có những làn khói cũng xanh bốc lên nghi-ngút. Giữa đám lửa xanh và khói xanh ấy bỗng hiện ra một người lạ lùng, thân hình thấp bé, mặt như mặt ngựa mà lại có râu và trên đầu lại có sừng. Người ấy vừa cười sằng sặc vừa nhảy nhót trong đám lửa xanh.

- Thoạt đầu Giao toan chạy, nhưng sau liền tiến lên mấy bước và cung kính cất mũ chào Hung-thần.

Dừng lại một lúc, Hung-thần dương đôi mắt sáng như lửa nhìn Giao, rồi cười rất to mà rằng :

- Ha ! Ha ! Đêm nay có người lại thăm ta đây !...

Tiếng cười lạ lùng như tiếng quạ kêu. Thấy Giao đã tiến lại gần đám lửa xanh, My cũng đánh bạo bước theo và đến gần nơi Hung-thần đứng. Nga không biết làm thế nào, cũng đành phải bước theo anh, mặt xanh nhợt nhạt.

Hung-thần nhìn cả ba thiếu-niên, rồi lại cười rầm lên và hét :

- Những ba người ! Tốt lắm ! Năm nay ta gặp may !

Nói xong, Hung thần tiến ra giữa đường, dậm chân đập thật mạnh xuống đất bảy lần. Mặt đất bỗng nứt ra thành một cửa hang, trong hang tỏa lên một thứ ánh sáng lạnh lẽo, ghê người.

My và Giao còn đang ngơ ngác nhìn, chưa biết định ra sao thì Hung thần có vẻ vui mừng, giơ tay chỉ vào cửa hang và bảo ba thiếu niên :

- Lại gần đây, các em ! Trong hang của ta có không biết bao nhiêu là vàng bạc, châu báu. Ta cho các em xuống xem và ta lại cho phép các em muốn lấy thứ gì thì lấy. Kim cương, châu ngọc, bạc vàng, các em muốn lấy bao nhiêu cũng được. Tha hồ ! Các em gặp ta đêm nay thực là may-mắn, vì mỗi năm ta chỉ mở cửa hang một lần cho những kẻ nào ngoan ngoãn như các em...

Thấy giọng nói ôn tồn của Hung thần, My và Giao dần dần đều hết sợ và tiến lại gần cửa hang tuy vẫn còn ngần ngại, chưa dám bước xuống, Hung thần lại ngọt ngào giục :

Cứ xuống đi các em ! Ta giàu lắm, các em muốn lấy bao nhiêu vàng ngọc cũng được, cứ lấy thực nhiều, rồi khuân lên đây, đem về nhà, các em sẽ giàu có xuất đời, muốn thứ gì được thứ ấy...

Nga đánh bạo hỏi :

- Nhưng thưa ngài, ngài cho phép chúng tôi xuống kho ngài như vậy thì ngài có điều-khoản gì bắt chúng tôi phải theo đúng không ? Hung-thần cười, trả lời :

- Ta cho các em bảy phút để xuống xem các kho vàng ngọc, chọn và lấy các thứ quý vật, rồi lại chạy lên. Trong bảy phút nữa, hồi chuông cúng giao thừa ở ngoài chùa sẽ nổi lên, các em phải chạy ra khỏi cửa hang trước khi chuông chùa đánh đến tiếng thứ bảy. Người nào không chạy lên mặt đất kịp thì đời đời kiếp kiếp sẽ phải ở dưới đất với ta. Vì sau tiếng chuông thứ bảy, cửa hang sẽ khép chặt hẳn.

My cả quyết nói :

- Được rồi. Không sợ, tôi sẽ chạy thật mau xuống hang.

Nói xong, My chạy thẳng xuống hang, chạy thật nhanh, nhảy qua mấy bậc thang, khi qua gian buồng thứ nhất cũng không dừng lại và cũng không thèm nhìn những nén bạc trổng cao, ngất đầy buồng, My cứ chạy vun vút như vậy qua sáu buồng cho tới khi xuống đến buồng thứ bảy...

Trong khi ấy, Giao cũng chạy xuống theo, nhưng không vội vàng như My. Tới buồng thứ nhất, Giao đã gặp người nhìn những thoi bạc lóng-lánh bằng những con mắt thèm thuồng, dừng lại một tí rồi Giao mới sang phòng thứ hai...

Còn Nga ?

Nga cũng bước xuống hầm, nhưng không hấp tấp và cũng không lưỡng lự. Về mặt Nga vẫn điềm-nhiên và bình tĩnh như khi người ta làm một việc chính đáng. Nga vừa xuống trong hang được một phút đã trở lên ngay, vẻ hân hoan hiện trên nét mặt.

Hung thần ngạc nhiên hỏi :

- Sao em lại trở lên ? Em không muốn lấy những của báu ở trong kho hay sao ? Ở dưới ấy, ta có vô số là nhẫn kim-cương, vòng đeo lay, kiềng vàng nạm ngọc, em lấy những thứ ấy về nhà mà đeo, em sẽ khiến các bạn em phải ghen-tức, vì không đâu có những đồ nữ trang đẹp bằng các đồ trong kho của ta. Em còn chờ gì mà không xuống lấy đi ? Mau lên, kéo hết giờ...

Nga chìa cho Hung-thần xem một thoi bạc lớn và đáp :

- Xin cảm ơn ông, tôi đã lấy rồi.

Hung-thần bữu môi khinh bỉ :

- Một thoi bạc thì làm được cái gì ! Em dại lắm, lấy làm gì một thoi bạc khi còn có bao nhiêu là bảo-vật khác : nào vàng, nào ngọc, và nhất là kim cương, em chỉ lấy một nắm kim-cương ở trong buồng thứ bảy cũng đủ thành người giàu nhất thế giới. Chỉ một nắm thôi...

Nga lắc đầu và bình tĩnh đáp :

- Tôi lấy thế này là đủ rồi. Tôi không cần gì hơn nữa.

Hung thần cố dễ dàng :

- Em bỏ lỡ dịp này, thực là uổng quá. Nếu em lo xa rằng xuống đến buồng thứ bảy e không kịp giờ thì em chỉ xuống đến buồng thứ sáu thôi vậy. Trong buồng ấy đầy châu ngọc, quý giá vô cùng. Hay chỉ đến buồng thứ năm cũng được, buồng ấy chất đầy tiền vàng và các đồ nữ trang nạm ngọc. Xuống buồng thứ năm đi vậy, em ạ.

Nga chỉ lắc đầu, không đáp, Hung thần dễ dàng mãi không được, tức quá, hét rầm rĩ, lo mất một cái môi ngon. Bỗng nhiên nghĩ ra một mưu, Hung thần mỉm cười hỏi Nga :

- Thế còn người anh của em chưa lên ? Hình như anh chàng đã quên cả thì giờ. Sắp đến lúc chuông cúng

giao-thừa nổi lên rồi. Em không xuống mà tìm anh à ?
Tìm để bảo anh chạy lên mau đi chứ ?

Nga tái mặt. Từ nãy, Nga vẫn ngong-ngóng chờ anh, chỉ lo My không lên kịp. Bây giờ lời nói của Hung thần càng khiến Nga kinh-hãi, lo cho anh. Nga không sợ gì khi bước xuống hang lấy thoi bạc, vì lòng Nga đã định rằng lấy thoi bạc là chỉ để lát nữa trở về cho người hành khất ở đầu làng. Tấm lòng tốt ấy khiến Nga không sợ hãi một sự gì, nhưng nay Nga bắt đầu sợ, vì lo cho anh. Sắp đến giờ giao-thừa thật rồi. Làm thế nào bây giờ? Nga đang luống cuống thì chợt tiếng chuông ngoài chùa nổi lên...

Không còn hôn-vía nào nữa, Nga vội chạy đến gần cửa hang và gọi :

- Anh My ơi ! Chuông chùa đánh rồi ! Lên ngay đi !
Chuông chùa đã đánh đến tiếng thứ hai...

Nga sợ quá, vừa gọi vừa khóc. Hung thần nổi giận, chạy lại bịt mồm Nga.

Chuông đánh đến tiếng thứ ba...

Nga vùng-vẫy nhưng bị bịt mồm nên không sao gọi được nữa.

Chuông chùa đánh lại gấp hơn trước : tiếng thứ tư, tiếng thứ năm tiếp liền nhau, rồi đến ngay tiếng thứ sáu...

Bỗng nhiên Nga mừng rỡ vì trông thấy anh vừa nhảy ra khỏi cửa hang. Nghe tiếng động, Hung thần buông Nga ra và quay lại thấy My đã lên khỏi hang, liền tức giận gầm lên một tiếng.

Chuông chùa đánh đến tiếng thứ bảy. Hung thần gầm thét, nhảy xuống hang, khói xanh bốc phụt lên một cái rồi cửa hang biến mất, mặt đất lại phẳng lì như thường.

Nga và My tưởng như mình mê ngủ, bởi trên mặt đất trước cây gạo cổ thụ, đất vẫn bằng phẳng như thường. Nhưng đến khi thò tay vào túi, My mừng rỡ bảo em :

- Tao đã lấy được hai túi đầy kim-cương rồi, phen này thì anh em mình giàu to.

Nga ngơ ngác hỏi :

- Nhưng còn anh Giao đâu ?

My giật mình đáp :

- Thôi chết ! Chắc là nó tham-lam ở mãi dưới ấy để chọn mọi thứ, nên không lên kịp.

Thực vậy. Khi vào tới căn phòng thứ nhất, Giao đã bỏ những thoi bạc vào đầy túi. Đến lúc sang buồng thứ hai, thấy những thoi vàng rực rỡ, lòng tham lại khiến Giao tối mắt, Giao vội vớt ngay các thoi bạc và nhặt các thoi vàng bỏ vào túi. Sang buồng thứ ba, Giao lại ôm thêm một ít đồ quý-vật bằng bạc nạm ngọc. Đến buồng thứ tư, Giao lại tần ngần một lúc, rồi vớt cả những bảo vật bằng bạc nạm ngọc để lấy những bảo-vật bằng vàng cũng nạm ngọc. Sang buồng thứ năm, thấy những đồng tiền vàng lóng lánh từng đồng và các đồ nữ trang dát ngọc đẹp lạ lùng, Giao mê man đứng ngắm, ngắm nghĩ một lúc rồi vớ tất cả những thứ đã lấy từ trước. Những thoi vàng nặng chiuu túi, Giao cũng vớt đi cả, vớt đi để lấy chỗ đựng những đồng tiền vàng chói lọi, những chiếc nhẫn nạm kim cương, những kiềng vàng dát ngọc.

Giao cố chọn thật nhanh, chỉ sợ có người nào ở trong kho thấy mình lấy nhiều quá, lại sót ruột không cho thì nguy. Giao nghĩ những bảo vật mình vừa lấy thực là đẹp nhất thế-giới, chắc trong các buồng thứ sáu và thứ bảy cũng chẳng còn gì hơn được.

Nhưng lòng tò mò khiến Giao cứ xuống căn buồng thứ sáu. Vào tới nơi, Giao chỉ kịp kêu lên một tiếng :

- Trời ơi ! Sao lại có sự lạ lùng thế này !...

Trong buồng, từng đồng châu ngọc bừa bãi, có những hòn ngọc mà Giao không biết là ngọc gì, nhưng hòn thì xanh biếc, hòn thì đỏ rực, hòn vàng chói, hòn sáng quắc, lấp lánh như sao sa...

Không lưỡng lự gì nữa, Giao lập tức vớt hết các đồng tiền vàng và đồ nữ trang, rồi bốc châu ngọc bỏ vào đầy hai túi. Lần này Giao toan quay lên, nhưng lại nghĩ : mình đã đi sáu buồng rồi, còn một buồng nữa không vào xem nốt cũng phí. Cứ vào qua một tí rồi chạy lên cũng kịp. Giao đã quyết lần này chỉ trông qua rồi chạy lên ngay cửa hang, chứ không lấy thêm một tí gì nữa.

Bụng đã định như vậy, nhưng vừa vào tới buồng thứ bảy, Giao giật mình phải nhắm mắt lại một lúc, tưởng mình hóa điên. Trước mắt Giao, một đồng kim cương to tướng, tỏa ra muôn nghìn hào quang chói-lọi, linh-lung như cảnh thần tiên. Vàng bạc, châu báu ở đây không có nghĩa gì nữa. Đặt bên đồng kim-cương thì những thứ ấy chỉ là những cục bùn. Biết là chậm quá rồi, tuy vậy lòng tham khiến Giao vội dốc ngay hai túi châu ngọc xuống đất và bốc kim cương bỏ vào. Xong đâu đấy, Giao liền cầm đầu cầm cổ chạy thật nhanh trở lên.

Nhưng, than ôi ! Chậm quá ! Chuông chùa cúng giao thừa đã đánh quá tiếng thứ bảy từ bao giờ rồi ! Khi chạy tới phòng thứ năm, Giao đã thấy Hung-thần từ

trên chạy sộc xuống, vừa cười vừa hét một cách ghê-rợn, Giao thấy tối tăm mặt mũi và hình như đất sụt hẳn dưới chân..

Hai anh em biết là không còn cách nào cứu được Giao, liền rảo chạy trở về. Tới cổng làng, Nga đem thoi bạc cho người hành khất, đúng như lòng Nga đã định từ trước.

Đi khỏi một quãng, Nga hỏi anh :

- Đâu, kim cương đâu ? Anh cho em xem.

- Đẹp lắm, không thể tưởng tượng được ! Mày trông thấy thì phải ngất người. Chỉ vài viên cũng đủ giàu to, vậy mà tao có đầy hai túi ! Tao giàu nhất thế giới rồi !...

My móc túi lấy một nắm cho em xem. Nga trố mắt nhìn rồi bỗng phá lên cười : trong tay anh, Nga chỉ thấy đầy... đá cuội ! Mỹ tung hứng, kinh ngạc, vội dốc cả hai túi ra xem thì cũng chỉ toàn là đá cuội !...

My chán ngất, nhưng bỗng hiểu lời bà nói là đúng : cái của không phải là mồ hôi nước mắt của mình kiếm ra, cái của «bất chính», cái của «ăn sẵn», không bao giờ bền được. Giời đặt ra kho vàng kia chỉ là để thử lòng người. Cũng như Giao, vì tham-lam và lại hung tợn độc

ác nên bị thiệt thân. Còn Nga, thoi bạc của Nga lấy lên vẫn là thoi bạc thật vì lòng Nga trong sáng, không cầu lợi cho mình, chỉ cốt lấy lên để giúp người nghèo khó.